

MORIR EN PAU

Sento com el cuc avança a poc a poc dins meu, com si fos una gangrena mortal. Perdo els sentits, el control, els sentiments. Sento punxades, com si m'advertissin d'alguna cosa perillosa; la mort? M'adormo.

Tinc un trauma. De petit era un gran amant dels animals. Sentia per ells un amor un pèl obsessiu, inclús fals. Sovint quedava com el raret, l'estrany d'una família de sis, l'ovella negra de quatre germans. Així em sentia de petit, un destorb, un error. Quan vaig créixer vaig començar a odiar els animals, com no fer-ho? Unes criatures que t'han fet la vida un malson, qui no les odiaria?

Soc al jardí, observant com els meus germans s'ho passen bé. Gent feliç, sense complexes, sense pors. Un cuc se m'acosta i amb rebuig li faig un gest de fastig, molt habitual en mi. Feia temps que em seguia, com una ombra. Comença a enfilarse sobre meu. Faig un crit de repugnància. La meva família, sense un xic de compassió, em mira, riu i prossegueix amb el joc.

Sento com el cuc avança poc a poc dins meu, com si fos una gangrena mortal. Perdo els sentits, el control, els sentiments. Sento punxades, com si m'advertissin d'alguna cosa perillosa; la mort? M'adormo.

Em desperto a una habitació semblant a la dels meus pares amb un llit de matrimoni, unes prestatgeries amb llibres que probablement només jo he llegit i un armari. La descripció encaixa a la perfecció amb l'habitació de casa meva. Però falta alguna cosa; aquell encant tan característic, tan únic de la meva família. La dolçor de tots els moments feliços que la meva família havia viscut, no està retratada en aquestes parets. Torno a ser conscient.

Sang, esgarrapades, esquerdes. L'habitació està destrossada per mans humanes, plenes de por. Què ha passat? Quina classe de carnisseria és aquesta? Un nus comença a generar-se dins meu; un dolor, una agonia. Miro al meu voltant. El llit trencat, el parquet bufat, les cortines arrancades amb violència; agressivitat. Se'm glaça la sang. Allà al terra, la meva mare i el meu germà petit, en fila, estirats, dormint? Giro la mirada i els veig, arraconats a la paret. Intento preguntar-los què ha passat. Ni un sol so surt de la meva boca.

El meu cos comença a moure's contra la meva voluntat. S'acosta a la pobra gent arraconada que un cop va ser la meva família. Ja no ho sento així. Estic a punt de llançar l'esgarrapada purgatòria, la que acabaria amb el seu sofriment, la seva por, la seva decepció.

De sobte sento un petit gemec de dolor, acompanyat per un plor desconsolat lleugerament contingut. Em giro. Allà, al riu de sang, un dels dos cossos es mou; està viu. M'acosto al meu germà petit i el miro a l'ull. Aleshores l'únic que vull és abraçar-lo, dir-li que no passa res, que estarà bé. Res d'això no dic. La meva mà comença a acostar-se lentament al seu coll tens per la por. Amb un subtil moviment l'hi trenco. No m'ho puc creure. Què acaba de passar? Vull plorar, cridar, morir. El torno a mirar als ulls sense vida, d'un marró preciós embrutat per un fi vel blanc; la mort. Ja no sofreix; se n'ha anat a un lloc millor, juntament amb la meva mare, on reprendrà la seva jove vida que jo, el seu germà gran, li he pres.

Agafó els cossos i els arracono en un extrem de l'habitació. Ara ja puc reprendre el que he començat. M'apropo a la poca família que em queda, els miro als ulls humits, somric i em desplomo inert al terra, mort.

El cuc avança a poc a poc cap a la meva germana, comença a recórrer-li tot el cos, devorant-li l'ànima que li queda. I per fi, ella acaba la feina que jo he començat. Ja puc morir en pau.